

[Jens Møller.]

det, må de jo have andre grunde til at lave den slags aktioner. Det tyder stærkt på, at der ligger andre motiver bagved, politiske motiver, hvor uroen og nedbrydningen er et mål i sig selv, nemlig nedbrydningen af det samfund, vi har i dag, og som langt den største del af Danmarks befolkning ønsker at opretholde.

I en sådan situation må demokratiet naturligvis forsvare sig, og jeg vil gerne understrege, at det må det gøre, uanset hvem det er, der anvender ulovlige og udemokratiske midler.

Princippet må vel være i sådanne situationer, at man giver en advarsel og sætter en frist for, hvornår disse ting skal normaliseres igen, bringes i orden, og hvis fristen ikke bliver overholdt, at man så griber ind bestemt og effektivt, men uden mere armsvingeri end højst nødvendigt. I det konkrete tilfælde kan man jo tænke sig midler som bortvisning af de studerende, der ikke efter fristens udløb er vendt tilbage til deres studier, eller fratagelse af studie-støtten eller andre ting; det skal jeg ikke gå i enkeltheder med.

Så er der de forskellige dagsordener. Hr. Ninn-Hansen fremsatte et dagsordensforslag, som jeg mildt sagt må betegne som temmelig tandløst. Der står dels noget i det, som regeringen hele tiden har gjort og hele tiden har ønsket, og så står der et ønske om, at de skal have forhandlinger i gang. Mon dog ikke disse forhandlinger har været i gang allerede et stykke tid, om ikke officielt så uofficielt? Jeg ville tro det. Så den siger altså reelt bare til regeringen: I skal fortsætte, som I har gjort hidtil. Det, der især mangler i den, er noget om, at det her haster, at det skal være nu, vi skal i gang, og ikke om 14 dage eller et halvt år.

Hr. Nauerbys dagsorden er for så vidt positiv på nogle områder, men jeg synes, den er alt for detaljeret. Man mener, at man i sådan en situation, skal foreskrive regeringen i enkeltheder, hvad den skal foretage sig. Det tror jeg hverken er godt eller rigtigt. Man må give den en målsætning og sige, at det og det skal ske, men så må det være regeringens sag selv at vælge de egnede midler. Vi kan råde den i disse ting, men vi kan ikke tvinge den til at bruge de ganske bestemte midler.

Så er der hr. Brusvangs dagsorden. Første del af den er jeg meget positiv over for. Der roser man de positive studerende og rektorerne for det, de har gjort, og opfordrer dem til selv

at klare situationen. Sådan noget kan man naturligvis godt tilslutte sig. Jeg tror bare, det er for sent på nuværende tidspunkt at komme med en sådan henstilling, det skulle nok have været for 8-14 dage siden. I øvrigt kan man godt stille sig selv det spørgsmål, hvorfor man ikke har taget de ansvarsbevidste lærere med og rost dem også, de kan da vist fortjene lige så meget ros som de andre. Nå, det er nok kun en lapsus.

Anden del af dagsordenen mener vi derimod er alt for vidtgående. Her vil man jo netop gøre det, at man på grund af denne forholdsvist lille sag vil have, at ministeriet skal overtage administrationen af de højere læreanstalter og derved netop knægte selvstyret inden for læreanstalterne. Jeg mener, at det ganske enkelt er at skyde myg med en elefantbøsse, så det vil vi heller ikke kunne tilslutte os, lige så lidt som de andre dagsordensforslag, jeg har nævnt indtil nu.

Derimod må vi anbefale at stemme for det dagsordensforslag, der er fremsat af venstre og kristeligt folkeparti i fællesskab, fordi det kort og godt siger, hvad der skal opnås, siger noget om, hvornår det skal ske, nemlig nu, og så i øvrigt overlader enkelthederne til regeringen. Jeg tror, det er den måde, vi må gå frem i sådanne sager.

Ib Christensen (DR):

Så er vi ved det igen: en lang diskussion i tinget på baggrund af mediebevindte aktivisters strategi. Der er ingen tvingende nødvendighed for denne debat, men nok ekstremisters behov for at markere sig, det være sig som samfundsomstyrtere eller rabiate lov- og orden-forkæmpere på den anden side. Man bestiger barrikaderne, og andre laver dagsordensshow.

Anledningen er alvorlig nok. Det kan ikke tolereres, at studerende hindres i at udføre deres arbejde eller få deres eksamen, og at lærerkræfter eller teknisk-administrativt personale ligeledes afskæres fra at udføre deres job. Men hvem skal skønne? Det må rektorerne være de bedste til med deres person- og lokal-kendskab. Ministeren skal blot sikre dem den fornødne politiske opbakning. Intet tyder på, at de ikke har kunnet få, hvad de har haft brug for i så henseende. Hvis der var tegn på, at regeringen svigtede, kunne en debat som denne i dag have været påkrævet. Der er nogle, der trods alt har leveret besindige røster til denne